

εις τὰ γόνατα τοῦ μονάρχου ἄς λέγωσιν ὅτι θελοῦσιν. Ἡ ἀλήθεια δὲν ἀργεῖ νὰ ἀναφανῇ. Αὐτοῖτων οἱ γογγυσμοὶ θέλουσι διασκεδασθῆ ἀναμφιβόλως, καὶ ἡ μεταγενεστέρα γενεὰ, ἣτις καὶ μόνη ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῶν ἡγεμόνων τοῦ κόσμου, θέλει διασαλίσει τὰς εὐλογίας μὲ τὰς ὑποίας οἱ ἀληθεῖς Γάλλοι σὲ ἐπιφορτίζουσι. Θέλεις Μεγχειότατε νὰ παρηγορηθῆς, νὰ μάθης πόσον σὲ λατρεύουσιν; Ἐμβα ἀγνώριστος εἰς τὸν ταπεινὸν οἶκον τοῦ ἰδιώτου, εἰς τὴν καλύβην τοῦ χωρικοῦ, καὶ ἐκεῖ θέλεις ἀκούσει τὴν φωνὴν τῆς καρδίας, τοὺς τόσον εὐκρινεῖς, τοὺς τόσον ἀθίους ἐπαίνους, καὶ θέλεις ἰδεῖ τὰ δάκρυα τῆς πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνης των ῥέοντα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των...

Ὁ Λευδαῖκος ἀφῆθη εἰς ὅλην τὴν μέθην τῆς καθαρᾶς ἠδονῆς τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο ἐκ τῆς διαχύσεως ταύτης τῆς ψυχῆς του. Ἠσπᾶσθη δὲ καὶ αὖθις τὰ τέκνα τοῦ Ῥεμιμβίλλιου, ἀνένωσσε τὰ δείγματα τῆς πρὸς τὴν ἀξιότιμον ταύτην οἰκογένειαν μεγίστης εὐνοίας του, καὶ ἀπεσύρθη παραγγέλλων τὸν κόμητα νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν ὅπου ἔχει τὴν χρεῖον του. Φίλος ἀπολύτως μὲ εἶναι ἀναγκαῖος, εἶπεν ὁ μονάρχης, ἡ θέσις εἶναι κενὴ, καὶ ὁ στρατιώτης μου εἶναι ἱκανὸς νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ.

Ὁ κόμης ἐστάθη τρώντι ἄξιος τῆς ἐνδόξου ταύτης διακρίσεως, καὶ ἐπρίσφερε πιστὰς ἐκδουλεύσεις εἰς τὸν βασιλέα του, καὶ εἰς τὰ στρατόπεδα, καὶ εἰς τὰ μυστικοσυμβούλια. Κατ' εὐτυχίαν δ' ἔκαμε καὶ τέκνα καθ' ὅλα ὅμοια μὲ αὐτόν. Ὅχι μόνον δὲ δὲν ἠέλησεν ὁ Ῥεμιμβίλλιος νὰ ἐνταφιάσῃ εἰς τὴν λιθὴν τὰς δύο ταύτας καταστροφὰς τὰς ὑποίας ἐδοκίμασεν, ἀλλὰ καὶ συχνάκις τὰς ἐπανέλεγεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἀπὸ τὴν στιγμήν καθ' ἣν ἡ τύχη ἐφάνη βοηθὸς εἰς αὐτόν, παρήτησε τὸ μικρὸν εἰσόδημα, τὸ ὁποῖον ὁ Δοριμόνδος τὸν ἀφῆκεν, εἰς τοὺς ἀπλήστους κληρονόμους του, καὶ εἰς πολλὰς περιστάσεις δὲν ἔλειψε νὰ τοὺς δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Ἐξηκολούθει δὲ συγχρόνως νὰ φαίνεται παρρησία ὁ προστάτης τοῦ Δολσίνου καὶ τῶν συγγενῶν του. Ὅτε δὲ τὸν ἐμακάριζον διὰ τὸν βαθμὸν εἰς τὸν ὁποῖον ἀνυψώθη, ἀπεκρίνετο — Βέβαια εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος πάντων ἢ οἰκογένειά μου μὲ ἀγαπᾷ, ὁ βασιλεὺς διαχύνει τὰς εὐεργεσίας του εἰς ἐμὲ, καὶ καταδέχεται μάλιστα νὰ μὲ δεικνύῃ τόσῃ οἰκειότητι, ἀλλ' ἡ εὐτυχία μου ἤθελεν εἶσθαι τελεία, ἂν ἠδυνάμην, πρὶν τελειώσω τὸ στάδιον τῆς ζωῆς μου, νὰ ἴδω τὴν ἀνθρωπότητα ἐλευθέραν τῶν δυστυχῶν τῆς προλήψεων. Ὁ κόμης Ῥεμιμβίλλιος ἀπέθανεν, (ὡς καὶ οἱ ἀπόγονοί

του) καὶ δὲν ἤξιωθη νὰ χαρῆ τὸ γλυκύτατον τοῦτο θέαμα. Καί, ὡς φαίνεται, μὲ ὅσα λέγουσι καὶ οἱ φιλόσοφοι καὶ μὲ ὅλα τὰ βιβλία μας, κάνεις δὲν θέλει ἀξιωθῆ νὰ τὸ ἴδῃ ποτέ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ.

Θεμιστοκλῆς ὁ περιβόητος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, εἶπε μίαν ἡμέραν εἰς κοινὴν τοῦ Δήμου συνέλευσιν, ὅτι εἶχε νὰ τοῦ προτείνῃ γνώμην τινὰ ἣτις ἤθελεν ὠφελῆσαι τὰ μέγιστα τὴν πόλιν, πλὴν καὶ ἔπρεπε νὰ μείνῃ πολλὰ μυστικὴ· διὰ τὸ ὁποῖον οἱ Ἀθηναῖοι διώρισαν μόνον τὸν Ἀριστείδην (ὃς τις ἐπωνομάζετο Δίκαιος) νὰ τὴν ἀκούσῃ, καὶ ν' ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῆς ὅτι τὸν φανῆ εὐλογον. Ἀποῦ δ' ὁ Θεμιστοκλῆς τὸν εἶπεν ὅτι εἶχε κατὰ νοῦν νὰ καύσῃ τὰ πλοῖα τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, ὥστε ἐπειδὴ ἐκεῖνοι δὲν ἤθελον ἔχει πλεόν ναυτικόν, εὐκόλως νὰ ἐμπορέσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι νὰ γείνωσι κύριοι ὅλης τῆς Ἑλλάδος, παρρησιασθεῖς ὁ Ἀριστείδης εἰς τὸν δῆμον, « Κάνεν ἄλλο ἔργον, εἶπε, παρὰ τὸ ὁποῖον σποπεύει ὁ Θεμιστοκλῆς νὰ κάμῃ, δὲν δύναται νὸ ἦναι πλεόν ὠφέλιμον εἰς τὴν πόλιν, ἀλλ' οὔτε καὶ πλεόν ἄδικον. » Ἀκούσαντες δὲ ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι, χωρὶς νὰ ἐξετάσωσι τι περισσώτερον, εὐθύς διέταξαν τὸν Θεμιστοκλέα νὰ παύσῃ.

Πρ. Ἡθ.

ΑΡΑΒΙΚΗ ΓΝΩΜΗ.

Ὁ πεπαιδευμένος ζῆ αἰωνίως καὶ μετὰ θάνατον, καὶ ἀποῦ ἀκόμη τὰ μέλη του μεταβληθῶσιν εἰς κόνιν. Ἀλλ' ὁ ἀμαθὴς ἀποθνήσκει καὶ ἐνῶ ἀκόμη περιπατεῖ ἐπὶ τῆς γῆς· συναριθμεῖται μετὰ τῶν ζώντων, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κυρίως.